

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover — Niemcy) — Samantha Elrick przeciwko Bezirksregierung Köln

(Sprawa C-275/12) ⁽¹⁾

(Obywatelstwo Unii — Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu — Obywatel państwa członkowskiego — Studia odbywane w innym państwie członkowskim — Pomoc na kształcenie — Przesłanki — Czas trwania kształcenia wynoszący co najmniej dwa lata — Uzyskanie dyplomu zawodowego)

(2013/C 367/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Samantha Elrick

Strona pozwana: Bezirksregierung Köln

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Hannover — Wykładnia art. 20 i 21 TFUE — Korzystanie z pomocy na kształcenie („BAföG”) — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące korzystanie z tej pomocy w odniesieniu do określonego jednorocznego kształcenia odbywanego na terytorium krajowym, lecz wykluczające je w odniesieniu do porównywalnego kształcenia odbywanego w innym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w sprawie głównej, które uzależnia przyznanie obywatelce mającej miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim pomocy na kształcenie w odniesieniu do nauki w innym państwie członkowskim od warunku, by kształcenie to prowadziło do uzyskania dyplomu zawodowego równoważnego z dyplomami zawodowymi wydawanymi przez szkołę zawodową położoną w państwie udzielającym świadczeń po ukończeniu co najmniej dwuletniego kursu, podczas gdy zainteresowanej przyznana byłaby pomoc ze względu na jej szczególną sytuację, gdyby postanowiła odbyć w tym ostatnim państwie kształcenie równoważne z kształceniem, które zamierzała odbyć w innym państwie członkowskim, i to o czasie trwania poniżej dwóch lat.

⁽¹⁾ Dz.U. C 250 z 18.8.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Jiří Sabou przeciwko Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

(Sprawa C-276/12) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 77/799/EWG — Wzajemna pomoc organów państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich — Wymiana informacji na wniosek — Postępowanie podatkowe — Prawa podstawowe — Ograniczenie obowiązków wnioskującego państwa członkowskiego i wezwanego państwa członkowskiego wobec podatnika — Brak obowiązku poinformowania podatnika o wniosku o udzielenie pomocy — Brak obowiązku wezwania podatnika do uczestnictwa w przesłuchaniu świadków — Prawo podatnika do zakwestionowania wymienionej informacji — Minimalna treść wymienionej informacji)

(2013/C 367/27)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jiří Sabou

Strona pozwana: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 1, 2, 6, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich (Dz.U. L 336, s. 15, polskie wydanie specjalne: rozdział 9 tom 1 s. 63–68) oraz art.41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. C 303, s. 1) — Prawa podstawowe podatnika we wszczętym przeciwko niemu postępowaniu podatkowym, takie jak prawo do bycia poinformowanym o decyzji właściwych władz państwa wnioskującego w przedmiocie wystąpienia z wnioskiem o przekazanie informacji, prawo do uczestnictwa w sporządzaniu takiego wniosku, prawo do bycia powiadomionym o planowanym przesłuchaniu świadków w państwie wezwanym i do uczestnictwa w tym przesłuchaniu, a także prawo do kwestionowania prawdziwości informacji dostarczonych przez właściwe władze tego państwa.

Sentencja

1) Prawo Unii, wynikające w szczególności z dyrektywy Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych, zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. oraz z prawa podstawowego do bycia wysłuchanym należy interpretować w ten sposób, że nie przyznaje podatnikowi państwa członkowskiego prawa do bycia poinformowanym o wniosku o udzielenie pomocy tego państwa członkowskiego skierowanemu do drugiego państwa członkowskiego między innymi w

celu sprawdzenia danych przedstawionych przez podatnika w ramach jego deklaracji dotyczącej podatku dochodowego, ani prawa do brania udziału w sformułowaniu wniosku kierowanego do wezwanego państwa członkowskiego, ani prawa do uczestniczenia w przesłuchaniu świadków organizowanego w ostatnim z wymienionych państw.

- 2) Dyrektywa 77/799, zmieniona dyrektywą 2006/98, nie reguluje kwestii, w jakich warunkach podatnik może zakwestionować prawdziwość informacji przekazanej przez wezwane państwo członkowskie, a także nie nakłada żadnego szczególnego wymogu w odniesieniu do treści przekazywanej informacji.

(¹) Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Vitālijs Drozdovs przeciwko AAS „Baltikums”

(Sprawa C-277/12) (¹)

(Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych — Dyrektywa 72/166/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Dyrektywa 90/232/EWG — Artykuł 1 — Wypadek drogowy — Zgon rodziców małoletniego powoda — Prawo do zadośćuczynienia dla dziecka — Szkada niematerialna — Zadośćuczynienie — Objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem)

(2013/C 367/28)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vitālijs Drozdovs

Strona pozwana: AAS „Baltikums”

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 3 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. — pierwszej dyrektywy w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1) oraz art. 1 ust. 2 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17) — Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych — Określenie szkód obligatoryjnie pokrywanych z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych — Możliwość włączenia

zadośćuczynienia za krzywdę w obligatoryjne odszkodowanie za uszkodzenie ciała — Uregulowanie krajowe przewidujące zadośćuczynienie za ból i cierpienie psychiczne w wysokości wyraźnie mniejszej niż kwota ustalona w dyrektywach do celów odszkodowania za uszkodzenia ciała

Sentencja

1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności oraz art. 1 ust. 1 i 2 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych należy interpretować w ten sposób, że obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych musi obejmować zadośćuczynienie za szkody niematerialne poniesione przez osoby bliskie poszkodowanych, którzy zmarli w wypadku drogowym, o ile zadośćuczynienie to jest przewidziane z tytułu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego przez właściwe dla sporu w postępowaniu głównym prawo krajowe.

2) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 72/166 i art. 1 ust. 1 i 2 drugiej dyrektywy 84/5 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom, zgodnie z którymi obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych obejmuje zadośćuczynienie za szkodę niematerialną należną według krajowego prawa odpowiedzialności cywilnej z powodu śmierci członków bliskiej rodziny w wypadku drogowym jedynie do wysokości maksymalnej kwoty niższej od kwot określonych w art. 1 ust. 2 drugiej dyrektywy 84/5.

(¹) Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 października 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Gelsenkirchen — Niemcy) — Michael Schwarz przeciwko Stadt Bochum

(Sprawa C-291/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Paszport biometryczny — Odciski palców — Rozporządzenie (WE) nr 2252/2004 — Artykuł 1 ust. 2 — Ważność — Podstawa prawna — Procedura przyjęcia — Artykuły 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do poszanowania życia prywatnego — Prawo do ochrony danych osobowych — Proporcjonalność)

(2013/C 367/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Gelsenkirchen